

Ύμνος στον Κεφαλόβρυσο

του Παντελή Χόπλαρου

Ούλλα τα μέρη τζι' αν χαθούν τζιαι που τον χάρτην να σβηστούν,
Τζιυρκά μου μη κακό σου.
Μεγάλ' ήταν η χάρη σου, γιατί' είσιες για καμάρι σου,
τον Τζιεφαλόβρυσό σου.
Βρύση μου που επότιζες, τον κόσμο τον εδρόσιζες,
τόσες σιλιάες γρόνια.
τζιαι δίπλα πάνω στα δενδρά, σε συντροφεύκαν με χαρά
φωνές που τ' αηδόνια.
Πόσες φορές καθήσαμε, στα πόδια δροσιστήκαμε,
με τα κρυά νερά σου.
κοντά σου μεγαλώσαμε, Βρύση μου σε ενιώσαμε,
σαν νάμαστε παιδικιά σου.
Στα δροσερά σου τα νερά, έρκουνταν μιάλοι τζιαι μωρά
είσιες σιλιάες φίλους.
η δύναμη σου τρομερή, που εκινούσες με ορμή,
τριάντα δύο μύλους.

Ήσουν ζωή του γεωργού, παρηγορά κάθε φτωχού,
ήσουν σωστόν γρυσάφιν.
που γέμωννες με δροσερά, χόρτα, γεννήματα, δεντρά,
κάθε ξερόν χωράφιν.
Μα όταν ήρτεν το κακόν, που χάθηκε τζιαι το χωρκόν
με τζείνους τους πολέμους.
τζι' εφύασιν οι χωρκανοί, τζι' εσκορπιστήκαν πας την γη,
στους πέντε τους ανέμους.
ώ Τζεφαλόβρυσε τζιαι σου,σαν νά σουν πλάσμα με τον νού
σταμάτησες να τρέσιες.
να μεν σου πίνουν τα νερά, κατακτητές που την Τουρτζιά,
τζιαι σου να μέν αντέχεις.
Τόσα περβόλια δροσερά, που σταματήσαν τα νερά,
κατάξερα εμείναν.
σήμερ' ασ κάμουμεν ευχήν, τζιαι ταπεινά μιαν προσευχήν,
εις την Αγιάν Μαρίναν.
Να φύουν οι σαρατζιηνοί,τζιαι νάρτουσιν οι γριστιανοί
Τζ' έσω τους οι Τζιυρκώτες.
να ξανατρέξει το νερόν, κρυστάλλινον τζιαι καθαρόν,
σαν έτρεσιεν τζιαι τότες.